

ליקוטים וסיפורים נפלאים ר"ה - תשע"ח

"זמן מסוכן"...

הגאון רבי אברהם פאם זצ"ל (ראש ישיבת תורה ודעת) היה אומר לתלמידיו. "ישנו זמן "מסוכן" בראש השנה, יום בו נדרש יהודי לזהירות יתירה. ומהו זמן זה? זוהי השעה שאחרי סיום התפלה, כאשר אנשים בדרכם הביתה, או כשאוכלים סעודת יום טוב, ואז סוקרים את אירועי היום: "הבעל תפלה התפלל מדי בשקט, בקושי שמעו אותו!" הוא משך את התפילה יותר מדי"...! "השנה, לא תקע הבעל תוקע כל כך טוב"... ראית מי קנה מפטיר וכמה זה עלה לו"? בדוגמאות הללו יש משום לשון הרע במישרין או ברמז, או שהן גורמות לסיפור לשון הרע. כל הרוצה לשמר את הזכויות שרכש בתפלתו ובתשובתו, עליו להזהר מדיבורים כאלו"...

משמיה דהרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זי"ע מתאמרא, שהחוסם פיו בראש השנה ואינו מדבר דברים בטלים, זוכה לעורר מדה זו למעלה בשמי מרומים, וכאשר בא המקטרג לקטרג משתיקים אותו - ואומרים לו, עת 'תענית דיבור' היא העת, ואי אפשר לו לפצות פיו לרעה. (באר הפרשה)

סיפר אחד מתלמידיו של הגה"ק בעל החפץ חיים זי"ע על שנה אחת שזכה להסב יחד עם רבו בסעודת ליל ראש השנה, והנה, כאשר הגיע עת אכילת הסימנים החל החפץ חיים זי"ע לומר: הגמרא (הוריות יב.) אומרת שיש תוקף וחזק לסימן טוב שאדם עושה. ומשום כך ראוי ורצוי לאכול בראש השנה דברים מתוקים, ולהימנע מאכילת דברים חמוצים וחריפים.

והנה, אם אנו מהדרים אחר סימנים - המשיך החפץ חיים ואמר: הרי אין סימן נאה ויאה יותר מהארת פנים לזולת! חיוך וסובלנות! ואין סימן לא-טוב יותר מכעס והקפדה. ובכלל, הארת פנים לזולת, חיוך וברכה, עזרה ועידוד, הריהם סגולה בדוקה לזכייה בדן. שכן אמרו רבותינו ז"ל: "כל המרחם על הבריות, מרחמים עליו מן השמים". ואמרו: "כל המעביר על מידותיו, מעבירין לו על כל פשעיו, ובמידה שאדם מודד לאחרים - מודדים לו. אם כן, המחייך לזולת - יחייכו אליו מן השמים! המאיר פנים - יזכה להארת פנים באור פני מלך חיים..."

על כן, בימי ראש השנה נקפיד לעשות סימנים יפים של הארת פנים, חיוך וסובלנות, בכדי שהם ישפיעו לנו לכל השנה לקבלת הארת פנים מהקב"ה...

מסופר על הרב מבריסק זי"ע, שהיה יושב ואומר תהילים בכל השעות הפנויות בראש השנה. שאלוהו תלמידיו "מדוע הרב לא לומד"? ענה ואמר: הרי אמרנו בסליחות "כדלים וכרשים דפקנו דלתיך", והפשט הוא, כי בראש השנה כל אחד דומה למי שפשט את הרגל, דנים אותו על שנה חדשה, אין לו שום דבר אצלו, שום דבר לא נשאר לו מהשנה שעברה, בראש השנה צריכים לחדש את הפספורט, את הבריאות, הפרנסה, את הנחת מהילדים, וביום כזה אסור לבטל דקה, ולכן בחרתי לומר תהילים, כי בלימוד אני צריך להפסיק מידי פעם בכדי לקום ולהוציא ספר, ודבר זה לוקח לי זמן, והרי בראש השנה כל שניה חשובה כנצח, לכן בחרתי לומר תהילים ברצף, ללא הפוגה כלשהי!

א"ר כרוספדאי א"ר יוחנן שלושה ספרים נפתחין בראש השנה. אחד של רשעים גמורין ואחד של צדיקים גמורים, ואחד של בינוניים. צדיקים גמורין, נכתבין ונחתמין לאלתר לחיים. רשעים גמורין נכתבין ונחתמין לאלתר למיתה, בינוניים תלויין ועומדין מר"ה ועד יו"כ וכו'. (ר"ה טז, ב)

רבי שלמה שטנצל זצ"ל כותב על דברים ששמע באזור תשכ"ג בישיבת חברון:

"על הימים הנוראים האלה, שמעתי מרבי יוסף דב גרינברג יהודי שהגיע מרוסיה הסובייטית, דברי התעוררות שהביא מ"שם", הוא שמע בריגה שאלה, כתוב על הימים הללו "דרשו את ה' בהמצאו" הם ימים בין ראש השנה ליום הכיפורים, שהשי"ת ממציא את עצמו ומתקרב אליהם, ושאלו שם, הרי השי"ת מצוי בכל השנה "מלוא כל הארץ כבודו", וענו היהודים ברוסיה המצויים בהתעוררות רוחנית של אלפי בעלי תשובה, במשל, באקלים הגשום של רוסיה מצויים מחסני ברזל חשופים לגשם, הנחלשים במשך הזמן, וכאשר רוצים לדעת אם הברזל נאכל או נשאר ברזל מהחלודה, תוחבים מגנט ארוך לתוכו, אם חשים משיכה למגנט בערימה, סימן הדבר על קיום ברזל, ואם המגנט לא חש בתגובה, אות הוא על חלודה וחידלון גמור.

כן הדבר בין ראש השנה ליום הכיפורים, הקב"ה יורד לתוך י' אמות של עולם הזה, ומתקרב לליבותיהם של כל בית ישראל בכל מקום שהם, אם היהודי חש בליבו משיכה למגנט לקב"ה המשוך ומעורר את הלב היהודי, אות הוא על חיים, ואם הלב דומם ללא תנועה וניד כל שהוא, אות הוא על גוועה רוחנית עילפון כריתות רוחנית, בימים אלה יכול כל יהודי בכל מצב שהוא לדעת היכן הוא עומד, את האמת, כדי שיידע מה לעשות.

לעי"נ
הרה"צ פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים ר"ה - תשע"ה

"לקונה עבדיו בדין"

הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק זיע"א נוהג היה ללמד סגוריה על ישראל, וביחוד בימים נוראים, בר"ה ויוכ"פ. פעם אחת ביום ר"ה לפני תקיעת שופר פנה כלפי מעלה ואמר: רבש"ע בפיט לאל עורך דין אנו אומרים לקונה עבדיו בדין, לרחם עמו ביום דין, ואני אלימלך בן אליעזר ליפא מרשה לעצמי להזכירך אדון עולמים, מה שאמרו חכמינו חכמינו (קידושין כ') כל הקונה עבד עברי כקונה אדון לעצמו, משום שמחויב האדון לקיים לגבי עבד עברי את הכתוב (ראה ט"ו ט"ז) "כי טוב לו עמך במאכל ובמשתה", ומכיון שאתה קנית אותנו את בני העם העברי לעבדים, וכמו שכתבת בעצמך בתורתך (ויקרא כ"א מ"ב) "כי עבדי הם" הרי מחויב אתה עתה על פי הדין, לרחם עמך ביום דין, לתת לעבדיך אלה מאכל ומשתה וכל צרכיהם כדי לקיים כי טוב לו לעמך.

"כתבנו בספר זכויות"

רבי דניאל מובשוביץ הי"ד מקלם, תמה על התפילה: "אבינו מלכנו כתבנו בספר זכויות", שלכאורה מה מקום לבקשה זו, הרי ממה נפשך: אם עשינו מעשה שהוא זכות הרי יכתבו את זה גם ללא בקשה מיוחדת, ואם לא עשינו מעשה של זכות מה מקום יש לבקשה? ותירץ, שעצם הבקשה להיכתב בספר הזכויות מבטאת אכפתיות ודאגה ממצבנו, ועובדה זו עצמה יכולה להועיל לנו להיכתב בספר זכויות. (לעבדך באמת)

"ועקדת יצחק לזרעו ברחמים תזכור"

יש להבין מהי ההדגשה "ברחמים"? אלא הזכרת זכות אבות והזכרת עקדת יצחק אפשר שיש בו ח"ו גם רעה, שכן יוכל המסטין לקטרג כי דווקא בגלל שהיו לעם ישראל אבות שכאלה שהיו מוכנים למסור נפשם על קדושת ה' ותורתו, היו צריכים הבנים בני"י להתדבק בדרכם וללמוד ממעשיהם ולא ללכת אחרי יצה"ר, וחטאיהם אפוא חמורים יותר, ולכן אנו מבקשים "ועקדת יצחק לזרעו ברחמים תזכור" שלא תהא עקדת יצחק נזכרת לנו חלילה לרעתינו אלא רק לטובה ולזכות "ברחמים". (השל"ה)

"ועקדת יצחק לזרעו היום ברחמים תזכור"

מפני מה מייחסים את העקידה ליצחק ולא חותמים כלשון שאומרים בגוף הברכה "ותראה לפניך עקידה שעקד אברהם." יש לומר כי ממעשה העקידה ניכר גודל אמונת אברהם בתורה שבכתב, היינו ששמע מהקב"ה בעצמו.

לכאורה היה עלינו לתמוה: למה הקב"ה פותח שלושה ספרים בראש השנה וממתין לבינונים עד יום הכיפורים, וכי לא היה עדיף להמתין עם כל הספרים עד יום הכיפורים? אלא חסד מיוחד יש בכך, כי אילו היו הבינונים נשפטים עם הצדיקים, הרי לפי ערך הצדיקים היו הבינונים נחשבים לרשעים, כפי שאמרה האישה הצרפתית לאליהו (מלכים א', פרק יז): "מה לי ולך איש האלוקים באת אלי להזכיר את עוני ולהמית את בני", ופירש רש"י (בראשית יט, ט): "עד שלא באת אצלי, היה הקב"ה רואה מעשי ומעשי עמי ואני צדקת ביניהם, ומשבאת אצלי, לפי מעשיך אני רשעה". ומאידך, אילו הבינונים היו נידונים עם הרשעים, היו סובלים מריבוי חרון האף הנובע מדין הרשעים, וב"עידנא דריתחא" מדקדקים יותר, ולכן את הצדיקים והרשעים דנים בראש השנה - ואילו את הבינונים משאירים ליום הכיפורים, שהיא יום רצון ויום מחילה, וכך יוצאים זכאים בדינם. (דרשות חתם סופר)

סיפר לי יהודי מתושבי העיר לונדון, שהוצרך פעם ליסע לארה"ב, להוותו נתקף שם בלבו, והוכרח לשהות בבית החולים למשך עשרה ימים, ומכיוון שאינו מתושבי ארה"ב ואינו משלם שם על ביטוח רפואה ע"כ דרשו מעמו בסוף אלו הימים לשלם סכום עצום של שלושים אלף דולר. 'הוצאה' זו העיקה על לבו של יהודי זה - מדוע אירע לי כזאת בדיוק בהיותי על אדמת ארה"ב כשאין לי ביטוח ... עד שאחד הרבנים 'האיר' את עיניו, באמרו הנה ב'ראש השנה' שעבר - בו ביום שכל באי עולם יעברו לפניו כבני מרון, ונקצב לכל איש מזונותיו מר"ה ועד ר"ה, באותו יום נגזר עליך להוציא סך שלושים אלפי דולר להוצאות רפואה, והנה בלונדון עיר מגורך היה עליך לעבור כמה וכמה מדורי גיהנום 'רפואיים' ... עד שהיית מגיע לסך שלושים אלפים, ואילו בארה"ב 'גמרת' עם כל הוצאה הזאת תוך עשרה ימים... ותנצל נפשך. (באר הפרשה)

בתפילות אנו רואים שמתפללים בעיקר על המלכת ה' ופחות על הדין.

את הקשר בין 2 הדברים מסביר הגר"ש פינקוס זצ"ל כך: לשופט אין יכולת עצמית לקבוע את הדין והוא פוסק עפ"י ספר החוקים שלפניו, משא"כ מלך הוא פורץ גדר ואין מוחין בידו, הוא הקובע את ספר החוקים ובידו לגזור כל דין שירצה.

ולכן דווקא ביום הדין אנו ממליכים את הקב"ה וע"י ההכרזה שהוא מלכנו ומלך העולם, יגזר דיננו לטובה בהנהגת הרחמים ולא בהנהגת הדין.

ליקוטים וסיפורים נפלאים ר"ה - תשע"ח

אברהם להקריב את יצחק בנו ואת הסכמתו של יצחק להיות נשחט.

כוונתנו היא גם להזכיר שהקב"ה אינו רוצה בקרבנות אדם, ואת יצחק החליף לקרבן של איל, ולפיכך בשעה שאנו עומדים בר"ה במשפט אנו מרמזים על השופר של איל, שגם בנו ינהג כפי שנהג ביצחק אבינו שלקח תמורתו איל, ולא יחפץ במות המת.

"מן המיצר קראתי י-ה"

משל נאה מסופר על שני ילדים צעירים ששיחקו ביניהם 'סוס ורכבו', היינו שאחד מהם התכופף על ארבע משל היה סוס, וחבירו רכב עליו, ולאחר שעה קלה נהפכו היוצרות, הרכב נהפך לסוס והסוס לרכבו וחוזר חלילה, לאחר שאחד הילדים סיים לשמש כ'סוס' קראו אביו לאכול את ארוחתו, נענה הילד ואמר לחבירו, הנה בדיוק כעת כשהגיע זמני לרכוב עליך קראני אבי לסעוד, עתה אקשור אותך לגדר כקשירת הסוס, והמתן לי פה עד שובי, ואכן הילד לקח חבל דק וקשרו בקשר שאינו של קיימא לגדר, הלה פנה אל ביתו לאכול כשבתוך ארוחתו נרדם וישן, חבירו ה'סוס' שחיכה לו בכליון עיניים בחצר הבית וראה שבושש הוא לבוא, החל לבכות וליילל, עבר שם אחד וראהו בוכה, שאלו, בני מדוע זולגות עיניך דמעות, מירר הילד ואמר לו את כל סיפור המעשה אמר לו ההלך, בקריאה מועטת הינך מסיר מעליך את כל החבל הקושר אותך כביכול אל הגדר, אמר לו הילד, איני יכול לקרוע את החבל כי הרי אני עוד צריך להיות הסוס...

ולדין יאמר שלא נראה כאותו הצועק ובוכה שאינו יכול להיחלץ מן המיצר כי עליו עוד להיות ולשמש כסוס כפרד, ואינו מבין כי מי הכריחו להמשיך להיות 'סוס', יפסיק נא ויעזוב את הרגליו שאינם טובים, ובהתעוררות אחת יתיר מעצמו כל קשרי החבלים וישוב אל אביו שבשמים. (באר הפרשה)

"מן המיצר"

בהיכנסו אל בית הכנסת לתפילת שחרית של ראש השנה, הבחין פעם מרן בשני אברכים, העומדים ומשוחחים זה עם זה. הורה מרן לבנו, כ"ק מרן מהר"י ז"ע, שיגש למקום עומדם ויטה אוזן לשיחתם. חזר מרן מהר"י ואמר, שהם מדברים בשברון לב ונאנחים על שפלות מצבם ואינם יודעים באיזה פנים יעמדו לרצות את קונם ביום הדין.

אורו עיניו של מרן ואמר: "שני אברכים אלו, שברו את המחיצות והסירו את הקטרוג שהתעורר על בני ישראל, בשמים", וסיפר מרן, שמליצי היושר עמדו וסיפרו בשבחם של ישראל, על מעשי הצדקה והחסד שהם גומלים עם כל איש צר ומצוק. נענה השטן וקטרג, שגם אצל אומות העולם ישנם גומלי חסדים ונותני צדקה. והנה נשמע שיח

לעומת זאת, ממעשה יצחק ניכר גודל אמונתו התורה שבעל פה, והיינו שמסר נפשו על מצות חכמים במה שהוא חוץ לשכל האדם, שלא הרהר אחר דברי אברהם אביו ומסר עצמו לעקידה. וזהו "ועקידת יצחק לזרעו היום ברחמים תזכור" – היינו שזכות העקידה תעמוד "לזרעו", לאלה המאמינים ושומעים ל'תורה שבעל פה', שאינם מהרהרים אחר דברי חכמים, תקנותיהם וגזרותיהם. אבל מי שאינו בכלל אלה, אינו בכלל תפילה זו ואינו יכול לבקש לעצמו זכות העקידה. (חתם סופר)

"שופר"

הרה"ק ר' לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א חיפש בעל תוקע לראש השנה. הגיעו לפניו יהודים רבים, חסידים ולמדנים שידעו לתקוע בשופר, וחפצו לזכות לתקוע לפני הרבי. החל הרבי לבחון את מועמדיו ושאל כל אחד מהן כוונותיך בשעת התקיעות? החלו כולם להראות את ידיעותיהם בכוונות ובייחודים שונים, אך הצדיק לא היה שבע רצון. פנה הרבי לאחד היהודים שעמד בפניה נידחת, ולא היתה בו העזה להתערב בשיחה, רבי, החל לגמגם, יהודי פשוט אני, יש לי ארבע בנות להשיא ואין בידי פרוטה לפרוטה לנדונה, ובתקיעות מכוון אני, רבש"ע עשיתי את רצונך, תקעתי לפניך בשופר, אם כן שמע גם אתה לרצוני, שלח לי זיווגים הגונים בעבור בנותי. שמע רבי לוי יצחק את דבריו ואמר: טוב מאד, כוונותיך הן כוונות אמיתיות, בעל תוקע כזה אני מחפש.

יראתו הגדולה של רבי יהודה צדקה מכל נדנדוד עבירה וספק איסור, היו להפליא. פעם נשא דברים בראש השנה, בעת שהתאספו בביתו לאמירת תהלים, ואמר "הרי מצות תקיעת שופר בראש השנה היא עצומה ונוראה, ואין מי שיוכל לתאר את חשיבותה ומעלתה, ואת התיקונים הנשגבים שהיא פועלת בשמי מרום ובכל העולמות, ובכל זאת בטלו חז"ל את המצוה, רק בגלל 'איזה עם הארץ בארץ כוש' שיבוא לטלטל את השופר בשבת, ובשבילו בטלו את המצוה מכל ישראל לרבבותיהם עד סוף כל הדורות. ללמדך מהי כוחה של עבירה ומהו כוחו של כל אחד מישראל". (שבת טיש)

"תקעו לפני בשופר של איל כדי שאזכור"

לכם עקידת יצחק" (גמ' ר"ה)

ולכאורה כדי להזכיר את העקידה הרי יותר היה מתאים לקחת סכין שמזכיר את הציווי "והעלהו לעולה" אלא שבהזכרה זו אין אנו מתכוונים להזכיר רק את הסכמתו של

ליקוטים וסיפורים נפלאים ר"ה - תשע"ה

יצחק השיב מיד: "כן, רבות התחבטתי והתקשיתי בסוגיה זו. שהרי אם קרוב פסול לעדות כשהוא בא לזכות את הנדון, מתקבל הדבר על הדעת, שרוצה לזכותו. אולם מדוע הוא נפסל לעדות כשהוא בא להעיד לחובתו?" נהנה הרבי מדבריו, ושאל: "נו, והאם מצאת תרוץ לקשיה גדולה זו? ושוב השיב רבי יצחק ואמר: כן, חשבתי לומה כי כאשר אדם מעיד על קרובו לחובה, והוא מחייבו בתשלום, הופכת עדותו המחייבת, לעדות של-זכות, כי בכך הוא פוטר את הנדון מעונש בעולם הבא, שכן כפר על עצמו בעולם הזה על ידי התשלום". לשמע הדברים, אורו פניו של ה'חזוה', והוא הרים את קולו ואמר: "רבותי, דעו לכם שהשטן המקטרג הביא ערימות ערימות של עבירות, כדי להוכיח את אשמתם של-ישראל. 'ומי יעיד על כך?' שאל הקב"ה, והשטן בקש שהקב"ה בכבודו ובעצמו יעיד על הדברים, שכן בוחן כליות ולב הוא, וטענתו היתה בפיו, שמתר לאדם להעיד על קרוביו כאשר הוא מעיד לחובתם, ולכן מותר לו לקב"ה להעיד כנגד עם ישראל על אף שהם בניו קרוביו, מפני שהוא מעיד לחובתם. אולם עתה, כאשר רבי יצחק מז'וריק הוכיח בפלפולו את ההפך, כי גם לחובה אסור לקרוב להעיד, שכן כל חובה בעולם הזה גוררת זכות, ואם כרגע יחוייבו בני ישראל בדיון, הלא אחרי שיקבלו את עונשם, יצאו זכאים, השתק הקטגור ונסתתמו טענותיו".

ובעוד צבור הנאספים שרוי בהתרגשות לשמע הדברים, סיים ה'חזוה' ואמר "ומכיוון שנשתק הקטגור, הבה ונתקע בשופר", והחל בברכות התקיעות. (שבת טיש)

הגאון רבי ישראל סלנטר זי"ע אמר פעם לאחד שהתאונן לאמר הנה התייאשתי כבר מעבודת ה', כי אין בכוחי לשוב ולעמוד אל מול יצרי הרע, המתגבר עלי בכל כוחו, ענהו רבי ישראל, הנה יצרך הרע מאמין בך יותר ממה שהנך מאמין בעצמך, וראיה לכך מדברי הגמרא בר"ה טז:) שהשטן מתערב בעת תקיעת שופר, ואמרו בירושלמי (מובא בתוס' שם ד"ה לערבב) שהשטן מתערבב כיון שירא שהוא שופר של משיח וכבר שבו ישראל בתשובה, נמצא השטן מאמין שבכוהך לשוב בתשובה שלימה, ואילו אתה אינך מאמין שבכוהך למחוק את כל עברך ולהתחדש בעבודת קל חי.

**יז"ר שנזכה לנפך טובה, שנה בריאה,
שנה אחה, עם חותם חיים,
שפתולות יתקבאו לרחמים ולרצון,
וישפס רחמים וחסידי טובים
על כל ישראל, אמן.**

התמרמרותם של שני האברכים הללו והמליץ יושר. תפס דבריהם בשתי ידיו ואמר: "אבל שברון לב שכזה אינו בנמצא אצל הגויים". התקבלה מליצתו והוסר הקטרוג, ובכן יכולים אנו לגשת להתפלל. (מתוך יחיד בדורו)

"תשובה"

יש משל שמשפרים העולם, על צייד שרצה לצוד דגים, ושם רשת עם אוכל והדגים נכנסו ואכלו. למחרת בבוקר הוציא הדייג את הרשת והדגים נלכדו מיד. אמרו הדגים, מה עשינו? היינו מיד אחרי האוכל צריכים לצאת, איזה שטות עשינו שנשארו, היינו מיד אחרי האוכל צריכים לצאת! אבל הם לא ידעו שברגע שנכנסו לאוכל הם כבר נלכדו... כן הוא הדבר, האדם בוכה באמצע השנה על דא ועל הא, אבל הוא לא יודע שכבר בראש השנה זה נקבע, מה לך לבכות ולצעוק עכשיו, היית אז צריך לצעוק ולזעוק!

שנה אחת, נסע רבי דוד מלעלוב אל רבו ה'חזוה' מלובלין לראש השנה, ונטל עמו את תלמידו רבי יצחק מז'וריק שהיה אז צעיר לימים. לפני תקיעת שופר, פנה רבי דוד עם תלמידו אל בית מדרשו של ה'חזוה' כדי לשמוע קול שופר, ובדרך שמעו קול תינוק בוכה מאחד הבתים. חמלו שניהם על התינוק הבוכה, ונכנסו אל תוך הבית, והנה הוא ריק מאדם. הבינו השנים, כי בוודאי הלכו ההורים אל בית הכנסת כדי לשמוע את התקיעות, ורבי דוד החליט להשאיר בביתה כדי לשמור על התינוק הקטן ולשעשעו עד שוב הוריו, ואמר שכדאי היא נפש אחת מישראל כדי לאבד את התקיעות בעבורה.

הציע התלמיד לרבי דוד ללכת לבית המדרש, שכן היעדרו תמשוך תשומת לב בלתי רגילה ואף יגרם בכך צער לרבים, והציע את עצמו להוות בבית. שמע רבי דוד בקולו, אולם כשנכנס ה'חזוה' ובקש להתחיל בתקיעות, הביט אנה ואנה ושאל: "היכן הוא רבי יצחק מז'וריק?" לא הבינו החסידים את פשר השאלה, ולא הכירו את רבי יצחק שכונה על שם עיר הולדתו, שכן היתה זו הפעם הראשונה שהגיע ללובלין. היחיד שהבין את שאלת הרבי, היה רבי דוד מלעלוב, והוא שלח מיד שליח להביאו אל בית המדרש, והעמיד שומר אחר על התינוק.

כל אותה שעה המתין החזוה' ולא החל בתקיעות, ומיד כשנכנס רבי יצחק, פנה אליו ושאלו: "באיזו סוגיה אתה עסוק בימים אלו?" השיב רבי יצחק וספר כי עוסק הוא בסוגיה שקרוב פסול לעדות בין לזכות ובין לשלילה. הביט בו ה'חזוה' ושאל: "האם הקשה לך דבר מה בסוגיה זו? ורבי